

❦ זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר ❦

❦ בְּתַרְכָּב מַזְוֵה רֵעִים לְ"צַדִּיק צַדִּיק מַקְוֶה שִׁדְדָה מַסְפְּרֵי רַבְּנָו יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" ❦

❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם כ' אָדָר:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיְיִמִּי:

ג וְדַע, שְׁבַחֲיָנָה זֶה, הֵינּוּ בְּחִינַת אֶחָד, זֶה הוּא בְּחִינַת הַתְּכֵלִית.
 כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (זְכַרְיָה י"ד): "בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ
 אֶחָד". וּבַיּוֹם הַהוּא, הֵינּוּ הַתְּכֵלִית. וְהוּא בְּחִינַת כָּלוֹ טוֹב, כִּי
 אֶחָד הוּא כָּלוֹ טוֹב. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכַרְוָנָם לְבִרְכָּה (פְּסָחִים
 ג) עַל פְּסוּק זֶה: "בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד" וְכוּ', 'אִטּוֹ הָאֲדָנָא לָאוּ
 אֶחָד הוּא, אֱלֹא הָאֲדָנָא מְבָרְכִין עַל הָרַעָה: 'דִּין אֲמַת', וְעַל
 הַטּוֹבָה: 'הַטּוֹב וְהַמִּיטִיב', אֲבָל לְעֵתִיד יְבָרְכוּ עַל הַכֹּל הַטּוֹב
 וְהַמִּיטִיב. נִמְצָא, שְׁבַחֲיָנַת אֶחָד הוּא הַתְּכֵלִית. וְהוּא כָּלוֹ טוֹב, כִּי
 הַתְּכֵלִית הוּא כָּלוֹ טוֹב. כִּי אֲפִלוּ כָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִין וְהָרַעוֹת
 הָעוֹבְרִין עַל הָאָדָם, חַס וְשָׁלוֹם, אִם יִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית, בּוֹדֵאי
 אֵינָם רַעוֹת כָּלֵל, רַק טוֹבוֹת גְּדוּלוֹת. כִּי בּוֹדֵאי כָּל הַיְסוּרִין בָּאִים
 בְּכּוֹנֵה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְטוֹבָתוֹ, אִם לְהַזְכִּירוֹ שִׁישׁוּב בְּתַשׁוּבָה, אִם
 לְמַרְק עוֹנוֹתָיו. וְאִם כֵּן הַיְסוּרִין הֵם טוֹבוֹת גְּדוּלוֹת, כִּי כּוֹנֵת הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ הוּא בּוֹדֵאי רַק לְטוֹבָה. נִמְצָא, שְׁבַכָּל הָרַעוֹת וְהַיְסוּרִין
 שִׁישׁ לְאָדָם, חַס וְשָׁלוֹם, אִם יִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית, הֵינּוּ כּוֹנֵת הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ, לֹא יִהְיֶה לוֹ יְסוּרִין כָּלֵל. רַק אֲדָרְבָּא יִתְמַלֵּא שְׂמִיחָה, מִגְּדֹל
 רַב הַטּוֹבָה שִׁיסְתַּכֵּל בְּתְכֵלִית הַיְסוּרִין הַלָּלוּ. כִּי הַתְּכֵלִית הוּא כָּלוֹ
 טוֹב. כָּלוֹ אֶחָד כֵּן"ל. וּבְאַמַּת אֵין שׁוֹם רַע בְּעוֹלָם, רַק כָּלוֹ טוֹב.

אָדָּ: עֵקֶר הַצָּעַר שִׁישׁ לְאָדָם מֵהַיְסוּרִין שְׁעוֹבְרִים עָלָיו, חַס
 וְשָׁלוֹם. הוּא רַק מִחֲמַת שְׁלוֹקְחִין מֵהָאָדָם הַדַּעַת, עַד שֶׁאֵין
 יָכוֹל לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית, שֶׁהוּא כָּלוֹ טוֹב, וְאִזּוּ מִרְגִּישׁ צָעַר
 וְכָאֵב הַיְסוּרִין. כִּי כְּשִׁישׁ לוֹ דַּעַת, וּמִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית, אֵינּוּ

מִרְגִּישׁ כָּלֵל הַצֶּעֶר שֶׁל הַיְסוּרִין כַּנִּ"ל. וּבְזֶה תָּבִין דְּבַר נְעֻלָּם וְנִסְתָּר, מֵה שֶׁנִּטְבָּע בְּנַפְשׁ הָאָדָם, כְּשֵׁישׁ לוֹ יְסוּרִין גְּדוֹלִים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, כְּגוֹן לְמַשָּׁל כְּשִׁחֻת־כִּין אֵיזָה אֵיבָר לְאָדָם, חַם וְשָׁלוֹם. אֵיזִי סוּתָם וְעוֹצֵם אֶת עֵינָיו בְּחֻזֶּק. כִּי זֶה אָנוּ רוֹאִים בְּחוּשׁ, כְּשֶׁאָדָם רוֹצֵה לְהִסְתַּכֵּל עַל דְּבַר שֶׁהוּא רַחוּק מִמֶּנּוּ, אֵיזִי סוּתָם אֶת עֵינָיו, וּמְצַמְצֵם וּמְכַוֵּץ הָרְאוֹת, כְּדִי לְכַוֵּן הָרְאוֹת אֶל הַדְּבַר הַרַחוּק שֶׁרוֹצֵה לְרְאוֹת. וְזֶה מַחֲמַת כִּי הָרְאוֹת הוּא מְשַׁרְת וְשִׁלַּח שֶׁל הַמַּחַת, לְהַבִּיא הַדְּבַר שֶׁרוֹצֵה לְתוֹךְ הַמַּחַת.

כִּי עֵקֶר הָרְאִיָּה הִיא הַיְדִיעָה, דְּהֵינּוּ לִידַע מַהוּת הַדְּבַר שֶׁרוֹצֵה, וְהַיְדִיעָה הִיא בַּמַּחַת. וּכְשֶׁרוֹצֵה הַמַּחַת לִידַע זֶה הַדְּבַר שֶׁעוֹמֵד בְּנִגְדּוֹ, אֵיזִי הוּא שׁוֹלַח אֶת הָרְאוֹת, וְהָרְאוֹת הוֹלֵךְ וְרוֹאֵה הַדְּבַר, וּמְבִיא לְתוֹךְ הַמַּחַת, וְאֵיזִי יוֹדַע מֵה שֶׁרוֹצֵה. וְעַל כֵּן כְּשֶׁמַּעֲבִירִין דְּבַר לְפָנֵי אָדָם בְּמַהִירוֹת גְּדוֹל, אֵינּוּ יוֹדַע מַהוּת הַדְּבַר, אֶף שֶׁבְּאַמַּת רָאָה הַדְּבַר בְּעֵינָיו מִמַּשׁ, עִם כָּל זֶה מַחֲמַת הַמַּהִירוֹת, לֹא הָיָה פְּנָאִי לְהַבִּיא הַדְּבַר לְתוֹךְ הַמַּחַת. וְעַל כֵּן כְּשֶׁהַדְּבַר רַחוּק מִמֶּנּוּ, אֵין כַּח בְּהָרְאוֹת לִילֵךְ לְשֵׁם וְלְהַבִּיא לְתוֹךְ הַמַּחַת, מַחֲמַת שֶׁהַדְּבָרִים אַחֲרַיִם שֶׁרוֹצֵה מִן הַצַּד מְבַלְבְּלִים אוֹתוֹ. וְכֵן מַחֲמַת הַפְּזוּר שֶׁנִּתְפָּזֵר הָרְאוֹת, עַל־יְדֵי־זֶה הוּא נִקְלָשׁ, וְאֵין בּוֹ כַּח לְהַבִּיא הַדְּבַר שֶׁרוֹצֵה לְתוֹךְ הַמַּחַת. עַל־כֵּן צָרִיךְ לְסַתֵּם אֶת עֵינָיו, וּלְצַמְצֵם הָרְאוֹת, וּלְכַוֵּן אֶל הַדְּבַר שֶׁצָּרִיךְ, כְּדִי שֶׁלֹּא יְבַלְבְּלוּ דְבָרִים אַחֲרַיִם. וְגַם כְּדִי שִׁיתְחַזֵּק כַּח הָרְאוֹת, וְלֹא יִהְיֶה קְלוּשׁ, וְאֵזִי יוֹכֵל לְרְאוֹת הַדְּבַר הַרַחוּק כַּנִּ"ל. כְּמוֹ כֵּן, כְּשֶׁרוֹצֵים לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכַלִּית, שֶׁהוּא כָּלוּ טוֹב, כָּלוּ אֶחָד. צָרִיךְ לְסַתֵּם אֶת עֵינָיו, וּלְכַוֵּן הַהִסְתַּכְלוֹת אֶל הַתְּכַלִּית.

כי אור התכלית הנה היא רחוקה מהאדם, ואי אפשר לראותו כי אם בסתימו דעיניו. שצריך לסתם את העינים לגמרי, ולסגורם בחזקה מאד, אף גם לדחקם בהאצבע, כדי לסתמם לגמרי, ואז יוכל להסתכל על התכלית הנה. הינו שצריך לסתם את עיניו מחזו דהאי עלמא לגמרי, להעלים עיניו ולסגורם מאד, לבלי להסתכל כלל על תאוות עולם הנה והבליו. ואז יוכל לראות ולהשיג אור התכלית הנה, שכלו טוב. ואז יתבטלו היסורין כנ"ל, כי עקר היסורין מחמת שרחוק מהתכלית כנ"ל. ועל כן נטבע בנפש האדם לסתם עיניו בשעת יסורין כנ"ל, כדי לברח מהיסורין ולבטלם, על ידי ההסתכלות על התכלית, שהוא כלו טוב. שההסתכלות הזאת אי אפשר, כי אם על ידי סתימת העינים כנ"ל. ואף שהאדם אינו יודע כלום מה הוא עושה, אף על פי כן הנפש יודעת הכל, ועל כן מטבעה לסתם העינים בשעת יסורין כנ"ל:

ד **וְהֵנָּה** באמת, בשעת בטול שנתבטל אל התכלית, שהוא כלו טוב, כלו אחד, אזי באמת נתבטלין היסורין כנ"ל. אך אי אפשר להיות תמיד קבוע בבחינות הבטול, כי אם כן יצא מגדר אנושי, ועל כן מכרח שיהיה הבטול בבחינות רצוא ושוב. על כן בשחזור השכל מהבטול אל המח, שהוא כלי השכל, אזי אי אפשר להמחין, שהם הכלים, לקבל זה השכל של בחינות בטול. כי הוא בחינות אין סוף, שהוא בבחינות התכלית, שהוא כלו אחד, כלו טוב, ומחמת זה מרגיש המח הצער של היסורין. כי עקר התרגושה של כל היסורין והכאבים, חם ושלום, הוא במח. כי המח יוצאין צנורות לכל האיברים כולם, ועל ידי זה מרגיש המח הכאב באיזו איבר שהוא:

וְדַע שְׁאַחַר כָּךְ כְּשֶׁחֹזֵר מִהַבְטוּל אֶל הַכִּלִּים, דְּהֵינּוּ הַמַּחִין, אֲזִי מִתְגַּבְּרִין הַיְסוּרִין בְּיוֹתֵר מִמָּה שֶׁהָיוּ מִקֶּדֶם. בְּדֶרֶךְ שְׁנֵי אֲנָשִׁים שְׂמֵת־אֲבָקִים וְנִלְחָמִים וְנִתְגַּבְּרִים זֶה כְּנֶגֶד זֶה, שְׂכַשְׂאֶחָד רוֹאֶה שֶׁחִבְרוּ מִתְגַּבֵּר עָלָיו, אֲזִי הוּא מִתְחַזֵּק מְאֹד, וּמִתְגַּבֵּר בְּיוֹתֵר. כְּמוֹ כֵן כְּשֶׁרוֹאִין הַבְּעָלִי דֵינִים, שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהִתְגַּבֵּר עַל הַיְסוּרִין וּלְבַטְלָם, עַל יְדֵי הַבְטוּל אֶל הַתְּכֵלִית כַּנִּ"ל, אֲזִי הֵם מִתְחַזְּקִים וּמִתְגַּבְּרִים בְּיוֹתֵר. וְעַל־כֵּן אַחַר כָּךְ כְּשֶׁשָּׁב מִהַבְטוּל, אֲזִי הַיְסוּרִין הֵם גְּדוֹלִים יוֹתֵר מִקֶּדֶם. כִּי הֵם מִתְגַּבְּרִים כְּנֶגְדּוֹ, מִחֲמַת שֶׁרוֹצֵה לְבָרַח מֵהֵם וְכַנִּ"ל:

אֲדַ אַחַר כָּךְ מְקַלִּים הַיְסוּרִין וּמִתְנַחֲמִין עֲלֵיהֶם, עַל יְדֵי הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה שֶׁזּוֹכִין עַל יְדֵי הַיְסוּרִין. כִּי עַל־יְדֵי הַיְסוּרִין בָּא לְבַחֲיַנַּת בְטוּל כַּנִּ"ל. וְאַחַר כָּךְ, אִם עַל פִּי שֶׁשָּׁב מִהַבְטוּל, אִם עַל־פִּי כֵן מִהָרְשִׁימוֹ שֶׁנִּשְׁאַר מִהַבְטוּל, עַל־יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה. כִּי עַל־יְדֵי הַבְטוּל שֶׁנִּתְבַּטַּל אֶל הַתְּכֵלִית, וְהַשִּׁיג שְׂכָל הַיְסוּרִין הֵם טוֹבוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד, עַל יְדֵי זֶה נִתְמַלֵּא שְׂמִיחָה. וְהַשְׂמִיחָה הוּא כְּלִי אֶל חֲדוּשֵׁי דְאוּרִיתָא, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (שְׁבֵת פ"ח): 'בְּשַׁעֲהָ שֶׁאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, יִרְדּוּ שָׁשִׁים רַבּוֹא מִלְּאָכִים, וְנִתְּנוּ שְׁנֵי כְּתָרִים בְּרֵאשִׁי כָּל אֶחָד, וְכִשְׁחָטְאוּ וְכוּ', וְעַתִּיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחְזִירָן לָנוּ, שֶׁנֶּאֱמַר "וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים". נִמְצָא שֶׁהַשְׂמִיחָה הִיא בְּחִינַת נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, שֶׁהוּא בְּחִינַת קַבְּלַת הַתּוֹרָה.

סֵדֵר קִצּוֹר לְקוּטֵי מַוְהָרִ"ן הַיְסוּרִי:

ג כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה עַל־יְדֵי הַבְּעָל שְׂדָה לְהַסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית אָז אִין לוֹ שׁוּם צַעַר וְשׁוּם יְסוּרִין מִכָּל דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם. וּבְאַמַּת אִין שׁוּם רַע בְּעוֹלָם רַק כְּלוֹ טוֹב. וְעַקֵּר הַצַּעַר שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם כְּשֵׁי שׁוּם לוֹ אִיזָה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְרוֹנוֹ — לְמַעַן מִזֶּה רְצוֹן הַיְיָ לְעַד לְעַד מִקֻּדָּה שֶׁדָּף לְאַחַד מִסְפָּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן לְכַל —
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת —

יְסוּרִים חֵם וְשָׁלוֹם הוּא רַק מִחֲמַת שְׁלוֹקֶחִין מִמֶּנּוּ הַדַּעַת עַד שְׂאִינוֹ
יְכוֹל לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכִלִּית שֶׁהוּא כָּלוּ טוֹב. כִּי אִם הָיָה זֹכֶה
לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכִלִּית לֹא הָיָה לוֹ שׁוֹם צֶעַר כָּלֵל מִהַיְסוּרִים הַלָּלוּ.
כִּי כּוֹנֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּיָדָיו לְטוֹבָה, אִם לְהִזְכִּירוֹ שְׂיָשׁוּב
בְּתוֹבָה, אִם לְמַרְק עֲוֹנוֹתָיו כִּדִּי שְׂיִזְכֶּה לְחַיֵּי עוֹלָם. וְאִם כֵּן
הַיְסוּרִין הֵם טוֹבוֹת גְּדוֹלוֹת, וְהָיָה רָאוּי לוֹ לְהִיּוֹת מְלֵא שְׂמִיחָה
מִגְּדֹל הַטוֹבָה שֶׁעוֹשָׂה לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאֵלוֹ הַיְסוּרִים אִם הָיָה
זֹכֶה לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכִלִּית הַטוֹב:

ד צָרִיךְ לְהִרְגִיל אֶת עַצְמוֹ בְּכָל פַּעַם בְּבַחֲיִנַת בְּטוֹל, לְהִסְתַּכֵּל עַל
הַתְּכִלִּית הַטוֹב הָאֲמִתִּי וְהַנֶּצְחִי, וְזֶה אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל־יְדֵי
שְׂיִסְתָּם עֵינָיו מִחִזּוֹ דְּהֵאִי עֲלֵמָא, לְבָלִי לְהִסְתַּכֵּל כָּלֵל עַל תַּאֲוֹת
עוֹלָם הַזֶּה וְהַבָּלָיו. כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהִסְתַּכֵּל וְלְהַכֵּיל בְּהַתְּכִלִּית כִּי
אִם עַל־יְדֵי סְתִימוֹ דְּעֵינִין שְׂיִסְתָּם עֵינָיו לְגַמְרֵי מִחִזּוֹ דְּהֵאִי עֲלֵמָא,
אִף גַּם לְדַחֲקָם בְּהַאֲצָבַע וְאִז לֹא יִהְיוּ לוֹ יְסוּרִים וְצֶעַר מִשׁוֹם דְּבָר
שְׂבַעֲוֹלָם. אִךְ אִי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת קָבוֹעַ תָּמִיד בְּבַחֲיִנַת הַבְּטוֹל כִּי
יֵצֵא מִגְּדֹר אֲנוּשֵׁי. וְעַל כֵּן בְּהַכְרַח שְׂיִהְיֶה הַבְּטוֹל בְּבַחֲיִנַת רְצוּא
וְשׁוֹב, וְאִז הָרְשִׁימוֹ שֶׁל הַבְּטוֹל מֵאִיר אֶל הַדַּעַת אֹר מְתִיקוֹת
נְעִימוֹת הַתְּנוּצָצוֹת אֲלֵהוֹת מֵה שְׂאִי אֶפְשָׁר לְאַחַד לְסַפֵּר לְחִבְרוֹ
כָּלֵל, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ שְׂמִיחָה גְּדוֹלָה וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִין חֲדוּשֵׁין
דְּאוּרִיתָא, וְעַל יְדֵי זֶה יוֹכֵל לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ בְּכָל הַיְסוּרִים
וְהַרְפֵּתְקָאוֹת שְׂעוּבָרִים עָלָיו חֵם וְשָׁלוֹם, וְיִזְכֶּה לְטַעַם וְלְהִרְגִישׁ
בְּעוֹלָם הַזֶּה מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא:

סֵדֶר הַיְיָ מִזֶּה רְצוֹן הַיְיָ:

תַּמָּב (ו) לְאַחַד מִגְּדוֹלֵי מְקַרְבָּיו זְכוּרָנוֹ לְבִרְכָה צְוָה לוֹ בִּימֵי נְעוּרָיו
שֶׁל הַמְּקַרֵּב הַזֶּה לְשֶׁבִשְׁעַת הַתְּבוּדוֹת יְדַבֵּר הַרְבֵּה בְּפִרְטוּיֹת עִם

כָּל אֲבָרֵי גּוּפוֹ וַיִּסְבִּיר לָהֶם שְׁכָל תְּאַוּוֹת הַגּוּף הַבָּל. כִּי הָא סוּף כָּל
 אָדָם לָמוּת, וְהַגּוּף לְקִבְרוֹת יוֹבֵל וְכָל הָאֲבָרִים יִבְלוּ וַיִּתְרַקְבוּ וְכוּ'
 וְעוֹד דְּבוּרִים כִּיּוֹצֵא בָּאֵלוֹ. וְהַתְנַהֵג כָּךְ אֵיזָה זְמַן. וְאַחֲר־כֵּן סִפֵּר
 עִם רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה וְהַתְנַצֵּל לְפָנָיו בְּאֲשֶׁר שֶׁהַגּוּף אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ
 וּמְרַגֵּישׁ כְּלָל כָּל דְּבָרָיו וְטַעֲנוֹתָיו עִמוֹ. אָמַר לוֹ רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ
 לְבִרְכָה הַתְחִזִּיק בְּעֵינָיו זֶה, וְאַל תִּרְפֶּה יָדְךָ מִזֶּה, וְתִרְאֶה אַחֲר־כֵּן
 מַה שְּׂיִהְיֶה מִהַדְּבוּרִים הַלָּלוּ.

וְשָׁמַע לְעֵצָתוֹ וְקִיָּם דְּבָרָיו עַד שִׁזְכָּה אַחֲר־כֵּן שְׁכָל אֵיבָר וְאֵיבָר
 שֶׁדִּבֶּר עִמוֹ בְּפִרְטוּיֹת נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי דְבָרָיו כָּל־כֵּן, עַד שִׁיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ
 הַחַיּוֹת מִמָּשׁ וְנִשְׁאַר בְּלֹא כַח וְהִרְגָּשָׁה כְּלָל. וְזֶה רָאָה בְּחוּשׁ
 בְּאֵיבָרִים הַחִיצוֹנִים כְּגוֹן אֶצְבְּעוֹת יָדָיו וְרַגְלָיו וְכוּיּוֹצֵא בְּזֶה, עַד
 שֶׁאֵיבָרִים הַפְּנִימִיִּים שֶׁהַחַיּוֹת תָּלוּי בָּהֶם כְּגוֹן הַלֵּב וְכוּיּוֹצֵא הָיָה
 צָרִיךְ לְצַמְצֵם דְּבָרָיו מְאֹד בְּכַדֵּי שְׁלֹא תֵצֵא מִמֶּנּוּ הַחַיּוֹת מִמָּשׁ
 רַחֲמָנָא לְצַלָּן.

וְשָׁמַעְתִּי שֶׁפַּעַם אַחַת דִּבֶּר הָאִישׁ הַנַּ"ל עִם הַמְּקַרְבִּים אֵלָיו מֵעֵינָיו
 אֵיךְ שֶׁעוֹלָם הָיָה אֵינוֹ כְּלוּם וְמַה הוּא הַתְּכַלִּית מִכָּל עֵינֵי הַגּוּף
 וְכוּ' כַּנַּ"ל וּבְתוֹךְ דְּבָרָיו נִתְעַלֵּף וְהַתְחִיל לְגֹעַ (וּבְלִשׁוֹן אֲשֶׁכְּנוּ שֶׁנִּשְׁאַר
 חֲלָשׁוֹת) וּבִיגִיעוֹת גְּדוֹלוֹת עַד שֶׁשָּׁב וְנִתְעוֹרַר בּוֹ חַיּוֹתוֹ. וְאָמַר אָז
 שִׁזְכָּה עַל־יָדֵי קִדְשֵׁת רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה לְמִדְרָגָה כְּזוֹ אֲשֶׁר בְּכָל
 עֵת שֶׁמִּזְכִּיר עֲצָמוֹ הַיָּטִב מִיִּרְאֵת הָעֵנֶשׁ וְהַסּוּף וְהַתְּכַלִּית שֶׁל כָּל
 עֵינֵי הָעוֹלָם הָיָה, אֲזִי מְרַגֵּישִׁין כָּל אֵיבָרָיו אֲפִלּוֹ אֶצְבַּע הַקָּטָן
 שֶׁבְּרַגְלָיו מִמָּשׁ כְּמוֹ שֶׁשׁוֹכְבִין בְּבֶרֶךְ בְּקִבְרָה וּמְרַקִּיבִין וְכוּ' עַד שֶׁצָּרִיךְ
 הַתְחִזִּיקוֹת גְּדוֹל לְהַתְחִזִּיק חַיּוֹתוֹ בְּקִרְבּוֹ, שֶׁלֹּא תֵצֵא נִפְשׁוֹ מִמָּשׁ
 רַחֲמָנָא לְצַלָּן:

תמג (ז) וְשָׁמַעְתִּי בְּשֵׁם רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שֶׁאָמַר גַּם לְכַמָּה

חוק נתן ולא יעבור

ב'תרכח - אמר מוהר"ן זצ"ל "צריך לציין מקומו שיהיה מצד רבנו יהיה תיקון רב" -
"חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אנשים אחרים, מחמת שהגוף שלכם עב מאוד ועז וחזק וכו' על-כן דארפט איהר איהם אסאך אן דולען [צריכים אתם להלעיט אותו] עם דבורים קדושים מענין התכלית ופנ"ל. וממילא מוכן כי צריכין לדבר עם עצמו גם-כן דבורים הרבה מענין התחזקות לחזק את נפשו, בכדי שלא ירפו ידיו לגמרי חס ושלום. וכמובא בהשירים והחרוזים של רבנו זכרוננו לברכה, ובמקומות הרבה מדבריו זכרוננו לברכה. וכמו שאנו אומרים בכל יום בבקר מה אנו מה חיינו וכו' לבד הנשמה וכו' אבל אנחנו עמך וכו' אשרינו וכו' וכמובא בדבריו זכרוננו לברכה בלקוטי תנינא סימן קכ"ה עין שם:

עבודת השם:

תמד (א) פעם אחת דבר עמי, והיה רצונו קצת לעשות אותי אב-בית-דין באיזה קהלה. ושאלתי אותו כי יש לי מרה שחורה וחששות רבות בענין הוראות אסור והתיר ואני מתירא ומתפחד מענין ההוראה מאד. השיב לי מה לחשש ולדאג, מאחר שיש לך על מי לסמוך שוב אין אתה מתירא כלל. פרוש מאחר שיש דעה שמכשיר ואתה סומך על אותה דעה אין להתירא עוד כלל (אמר המעתיק זה פשוט, שעל דעה שאינה מסכמת להלכה, בודאי אין לסמוך; רק רצונו לומר, שלא לחשש חששות יתרות בענין זה):

סדר לקוטי עצות היומני:

ג החברים המקרבים לצדיקיי-אמת ואוהזים את עצמן בהם, ראוי שיחזקו זה את זה ויעזרו זה את זה, ועקר התחזקות הוא בגדל כח הצדיק-האמת, שהוא גדול כל-כך, עד שיכול להעלות גם נפשו הפגומה ביותר ולא יצאה עדין מחל אל הקדש אפלו

בְּחוּט־הַשְּׁעָרָה, גַּם אוֹתוֹ יִכּוֹל הַצַּדִּיק לְהַעֲלוֹתוֹ וּלְחַדְשׁוֹ לְטוֹבָה
 בְּגִדְל כְּחוֹ. וְזֶה עֵקֶר הַהִתְחַזְּקוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד, כִּי אֲפִלּוּ הַגְּרוּעַ
 שֶׁבַּגְּרוּעִים, יִהְיֶה מִי שְׂיִהְיֶה, אֲפִלּוּ אִם עֲכָשׁוּ עוֹבֵר עָלָיו מִה
 שֶׁעוֹבֵר כָּל זְמַן שְׂאוּחֵזוֹ אֶת עֲצְמוֹ בְּהַצַּדִּיק־הָאֱמֶת, יֵשׁ לוֹ תִקְוָה
 טוֹבָה וְנִפְלְאָה לְנִצָּחַת. גַּם צְרִיכִין, שֶׁכָּל אֶחָד יַחֲזִיק אֶת חֲבֵרוֹ
 וַיַּעֲזְרוּ זֶה אֶת זֶה בְּאַהֲבָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וַיִּזְכִּיר כָּל אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ כָּל
 הָעֲצוֹת טוֹבוֹת שִׂיּוּדָעִים וּמְבִינִים, כָּל אֶחָד כְּפִי מַה שֶׁקָּבְלוּ מֵרַבָּם
 (שם).

ד צְרִיךְ לְדַעַת, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִתְפָּאֵר אֲפִלּוּ עִם הַקָּל שֶׁבַּקְּלִים
 שֶׁבְּיִשְׂרָאֵל; אֲפִלּוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן שֶׁשֵּׁם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עָלָיו
 יֵשׁ בוֹ הַתְּפָאֲרוֹת פְּרָטֵי שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִתְפָּאֵר עִמּוֹ. עַל־כֵּן אָסוּר
 לְאָדָם לִיַּאֲשׁ אֶת עֲצְמוֹ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אֲפִלּוּ אִם קִלְקַל וּפָגַם הַרְבֵּה
 מְאֹד, חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי עֲדִין לֹא פָסַק חֲבִיבוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִמֶּנּוּ
 בְּנִ"ל, וְעַל־כֵּן עֲדִין יִכּוֹל לָשׁוּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְהַעֲקָר הוּא עַל־יְדֵי
 אַנְשֵׁי אֱמֶת, שֶׁהֵם יְכוֹלִים לְמַצֵּא גַּם הַטּוֹב וְהַהִתְפָּאֲרוֹת שִׂישׁ
 אֲפִלּוּ בְּהַגְּרוּעַ שֶׁבַּגְּרוּעִים וּלְהַשִּׁיב הַכֹּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ (שם יז).

ה כְּשֶׁצְרִיךְ הָאָדָם לַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, צְרִיךְ שְׂיִהְיֶה לוֹ יְרִידָה
 קִדְּם הָעֲלִיָּה, כִּי הִירִידָה הִיא תְּכֵלִית הָעֲלִיָּה. וּמִזֶּה יִכּוֹל כָּל אָדָם
 לְהִבִּין כִּמָּה הוּא צְרִיךְ לְהִתְחַזֵּק בְּעֲבוּדַת־הַשֵּׁם, וְלֹא יִפֹּל לְעוֹלָם
 בְּדַעְתּוֹ מִכָּל הַנְּפִילוֹת וְהִירִידוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי אִם יִתְאַמֵּץ וַיִּתְחַזֵּק
 לְבָלִי לְהַסְתַּכֵּל עַל זֶה בְּשׂוּם אֲפֵן שֶׁבְּעוֹלָם, אֲפִלּוּ אִם יַעֲבֹר עָלָיו
 מָה יִזְכֶּה לְבִסּוּף, שְׂיִתְהַפְּכוּ כָּל הִירִידוֹת לְעֲלִיּוֹת גְּדוֹלוֹת, כִּי
 הִירִידָה הִיא תְּכֵלִית הָעֲלִיָּה. וַיֵּשׁ בְּזֶה הַרְבֵּה לְדַבֵּר, כִּי כָּל אֶחָד
 שֶׁנִּפֵּל לְמָקוֹם שֶׁנִּפֵּל, נִדְמָה לוֹ שֶׁעָלָיו אֵינָם נְאֻמִּים דְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 כִּי נִדְמָה לוֹ שֶׁעָלָיו אֵינָם נְאֻמִּים, רַק לְגְדוֹלָיִם בְּמַעְלָה הָעוֹלָיִם

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְרַל לְעֹמֵר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "לְעָרְ לְעֵי מִקְוֵה שִׁדְּחָ לְעֹד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן לְכַל" לְעֹמֵר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁע"י יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

בְּכָל פֶּעַם מִדְרָגָא לְדְרָגָא. אֲבָל בְּאַמַּת תִּדַע וְתֵאֱמִין, כִּי כָל דְּבָרִים אֵלֹו נְאֻמָּרִים גַּם עַל הַקָּטָן שְׁבַקְטָנִים וְהַגְּרוּעַ שְׁבַגְרוּעִים, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ טוֹב לְכָל תָּמִיד (שם כב).

סֵדֶר שִׁיחֹת הַר"ן הַיְיִמִּי:

רַם פֶּעַם אַחַת דִּבֵּר עִמִּי וְהִפְלִיג בְּמַעֲלַת הַהִשְׁתַּוְקוּת וְהַכְּסוּפִין וְהַנְּעֻגוּעִים לְדְבָרִים שְׁבַקְדָּשָׁה, אֲפִי עַל פִּי שְׁאִינוֹ זֹכָה לַעֲשׂוֹתָם, אֲפִי עַל פִּי כֵן הַהִשְׁתַּוְקוּת וְהַנְּעֻגוּעִים בְּעֶצְמָן טוֹבִים מְאֹד וְכוּ' וְכִמְבֹאֵר בְּדְבָרֵינוּ כִּמָּה פְּעָמִים וְאֵז הִבִּיא רְאָיָה לְזֶה מִהַדִּין הַמְּבֹאֵר בְּשִׁלְחֵן עָרוּךְ אֶרְחָ חַיִּים סִימָן ס"ב (סְעִיף ד) שְׁמִי שֶׁהוּא בְּמָקוֹם שְׁאִינוֹ נָקִי וְאִינוֹ יָכוֹל לְקָרוֹת קְרִיאַת שְׁמִיעַ יְהִרְהַר בְּלִבּוֹ וּפְרָשׁוֹ שֶׁם שֶׁהַפְּרוּשׁ הוּא שִׁיְהִרְהַר בְּלִבּוֹ שֶׁהוּא צָרִיךְ לְקָרוֹת קְרִיאַת שְׁמִיעַ וְאִינוֹ יָכוֹל וְיִצְטָעֵר עַל זֶה וְהוּא מְקַבֵּל שְׂכָר עַל זֶה עֵינֵן שֶׁם נִמְצָא שֶׁהַהִשְׁתַּוְקוּת וְהַנְּעֻגוּעִים שְׁמִצְטָעֵרִים לַעֲשׂוֹת הַמְּצוָה אֲפִי עַל פִּי שְׁאִינָם יָכוֹלִים לְגַמְרָה הֵם גַּם כֵּן יִקָּרִים מְאֹד וּמְקַבְּלִים שְׂכָר עֲלֵיהֶם:

(מֵה שְׁמִצְאָתִי מִכְּתַב יָד אִישׁ וְלֹא נִכְתַּב בְּסֵדֶר וְכִתְּקוֹנוֹ, וְמֵה שְׁהוֹצֵאתִי מִשָּׁם הֶעֱתַקְתִּי וְזֶהוּ):

רַסֵּא "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִגְוֵרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף" (בְּרֵאשִׁית לז-אב) כְּתִיב (תְּהִלִּים כו"ב): "רַגְלֵי עֲמֻדָה בְּמִישׁוֹר בְּמִקְהָלִים אֲבָרָךְ ה'" רַגְלֵי הוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה שְׁעֲלִיָּה עוֹמְדִים כָּל הַמִּדּוֹת וְכָל הַתּוֹרָה כְּלָה כְּמוֹ שְׁמוּבָא בְּמָקוֹם אַחֵר וְכְמוֹ שְׁאָמְרוּ (מִכּוֹת כד) "בָּא חֲבִקוּק וְהִעֲמִידֵן עַל אַחַת וְצַדִּיק בְּאֲמוּנָתוֹ יִחִיה" (חֲבִקוּק ב"ד) כִּי הָאֲמוּנָה יְסוּד וְשִׁרְשׁ כָּל הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה וְצָרִיךְ שִׁיְהִיָּה הָאֲמוּנָה בְּרוּרָה וְזֹכָה בְּלִי שׁוּם עֲרָבוּב שְׁלֵא תִהְיֶה בְּבַחֲיַנַּת עָרֵב וְאֲמוּנָה הוּא צְנוּר כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת וְכָל

הַבְּרָכוֹת כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (מְשָׁלִי כח-ח): "אִישׁ אֲמוּנוֹת רַב בְּרָכוֹת" וְעַל
יְדֵי הַכְּפִירוֹת אֲזִי הַקְּלָפוֹת הֵם נוֹטְלִין חֵם וְשָׁלוֹם, הַהֲשַׁפְּעוֹת
וְהַבְּרָכוֹת כִּי (תְּהִלִּים יב-ט): "סָבִיב רְשָׁעִים יִתְּהַלְכוּן" שֶׁהֵם הַכְּפִירוֹת
שֶׁמִּסְבִּיבִין אֶת הַקְּדוּשָׁה דְּהֵינּוּ הָאֲמוּנָה וְעַל כֵּן כְּשֶׁמְנַיְחִין חֵם
וְשָׁלוֹם, הַכְּפִירוֹת לְכַנֵּם בַּמַּחֲ אֲזִי נִפְגָּם הָאֲמוּנָה חֵם וְשָׁלוֹם וְאֲזִי
הֵם נוֹטְלִין הַהֲשַׁפְּעוֹת וְהַבְּרָכוֹת חֵם וְשָׁלוֹם:

סֵדֶר שְׁלֵחַן עֲרֵוָה הַיּוֹמִי:

(י) אסור ליתן תבלין בקערה ולערות עליהן מכלי ראשון: (יא)
אמבטי (פי' כלי שרוחץ בו) של מרחץ שהיא מלאה מים חמין (אע"פ
שהיא כלי שני) (תוספת ורא"ש וטור) אין נותנין לה מים צונן שהרי
מחממן הרבה אבל נותן הוא ממים חמין שבזה האמבטי לתוך
אמבטי אחר של צונן: (יב) מיחם שפינה ממנו מים חמין מותר
ליתן לתוכו מים צונן (מרובים) כדי להפשירן ומותר לצוק מים חמין
לתוך מים צונן או צונן לתוך חמין והוא שלא יהיו בכלי ראשון
מפני שמתחממן הרבה: הגה ואם המים מרובים כל כך שא"א
שיתבשלו רק שיפיגו צנתן אפילו בכלי ראשון שרי רק שלא יהיה על האש
(טור): (יג) מותר ליתן קיתון של מים או של שאר משקים בכלי
שני שיש בו מים חמין אבל בכלי ראשון אסור: (יד) מותר ליתן
קיתון של מים או שאר משקים כנגד האש להפיג צנתן ובלבד
שיתנם רחוק מהאש בענין שאינו יכול להתחמם באותו מקום עד
שתהא היד סולדת (פי' מתחממת ונכוית) בו דהיינו מקום שכריסו של
תינוק נכוית בו אבל אסור לקרבו אל האש למקום שיכול
להתחמם שתהא היד סולדת בו ואפילו להניח בו שעה קטנה
שתפיג צנתו אסור כיון שיכול להתבשל שם: הגה והוא הדין בפירות
או שאר דברים הנאכלים כמות שהן חיינן (מרדכי פ' כירה ועיין לעיל סוף סימן

רנ"ד): (טו) דבר שנתבשל כ"צ והוא יבש שאין בו מרק מותר להניחו כנגד המדורה אפילו במקום שהיד סולדת בו: הגה ואפילו נצטנן כבר אבל אם הוא רותח אפילו בדבר שיש בו מרק מותר ויש מקילין לומר דכל שאין נותנו ע"ג האש או הכירה ממש רק סמוך לו אפילו נצטנן מותר (המגיד פרק כ"ו) ונהגו להקל בזה אם לא נצטנן לגמרי וכמו שכתבתי לעיל סימן רנ"ג: (טז) מותר ליתן אינפאנדא כנגד האש במקום שהיד סולדת ואע"פ שהשומן שבה שנקרש חוזר ונימוח: הגה וכ"ש קדירה שיש בה רוטב שנקרש שכשהשומן נימוח אינו בעין דשרי (רבי ירוחם ח"ג) ויש מחמירין (ר"ן פרק ב"ט) ונהגו להחמיר מיהו במקום צורך יש לסמוך אסברא ראשונה: (יז) אסור ליתן צונן (על המיחם) אפילו להפשיר כל שהמיחם חם כל כך שאילו היה מניחו שם הרבה היה בא לידי בישול דהיינו שיהיה יד סולדת בו שדין מניח ע"ג מיחם כדין מניח כנגד המדורה ואם אינו חם כל כך מותר: (יח) האלפס והקדירה שהעבירן מרותחין מעל גבי האור אם לא נתבשל כ"צ אין מוציאין בכף מהם שנמצא מגים ואיכא משום מבשל ואם נתבשל כל צרכו מותר אבל צמר ליורה אע"פ שקלט העין אסור להגים בו (פי' לנענע אותו בכף): הגה ולכתחלה יש ליזהר אף בקדירה בכל ענין (פסקי מהרי"ו): (יט) אסור לטוח שמן ושום על הצלי בעודו כנגד המדורה אפילו נצלה הצלי מבעוד יום דמכל מקום יתבשל השום והשמן:

סימן שיט (א) הבורר אוכל מתוך פסולת או שהיו לפניו שני מיני אוכלים ובורר מין ממין אחר בנפה ובכברה חייב בקנון ובתמחוי פטור אבל אסור ואם בירר בידו כדי לאכול לאלתר מותר: הגה וכל מה שבורר לצורך אותה סעודה שמיסב בה מיד מקרי לאלתר (המגיד פ"ח ור"י נ"ב ב"ח ור"י וטור ורא"ש) ואפילו אחרים אוכלים

עמו שרי (תוספות פ' כלל גדול) ולכן מותר לברור הירק שקורין שלאטין מן העלין המעופשין שבו כל מה שצריך לאכול באותה סעודה (ב"י סימן שכ"א):

סדר לקויי תפלות הימים:

תתעז: רבונו של עולם, אתה יודע גדל החיוב לנסע על ראש השנה לצדיקים אמתיים, וגם אתה יודע את עצם רבוי המניעות שמתגברים על זה מכל הצדדים חומל דלים חום וחמל עלינו, ועזרנו וזכנו לשבר כל המניעות, והורנו דרכיך, והדר יכנו באמתך ולמדנו, שנזכה לילך ולנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, באפן שנזכה על ידם לקדשת המחשבה באמת כי אתה יודע שעכשו בעוקבות משיחא, עקר סמיכתנו וישועתנו היא רק על ימי ראש השנה הקדושים, אשר בהם אנו נשענים להתקרב אליך, ולהמשיך אלהותך ומלכותך עלינו מראש השנה על כל השנה כלה ואנחנו לא נדע מה נעשה בימי ראש השנה הקדושים, ואיך לרצות אותך אז כראוי, שנזכה להמליכך עלינו באימה וביראה, ואיך לעמד בנגד כל השונאים והמקטרגים לסתם פי מסטינו ומקטרגינו, כי אם בזכות וכה הצדיקים אמתיים, עליהם אנו נשענים ובהם אנו סמוכים, כי הם ילחמו לפנינו ויכניעו ויפילו כל שונאינו ורודפינו, וימשיכו עלינו קדשת ראש השנה בשלמות על כן רחם עלינו למען שמך, והיה בעזרנו שנזכה לשבר כל המניעות ונזכה לבוא לצדיקים אמתיים על ראש השנה, ולהתקשר אליהם באמת, ולזכות לקדשת המחשבה בשלמות על ידם ונזכה להמתיק ולבטל כל הדינים, ולהמשיך עלינו חסדים טובים, ותזכנו להכיר ולדעת רוממותך וממשלתך עלינו, ותמלך עלינו בכבודך מהרה "וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תלל - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
 "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בַּאֲפֹהַּ ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בְּכֹל מַשְׁלָחַהּ, וּתְטַהֲרֵנוּ
 וּתְקַדְּשֵׁנוּ בְּקֹדְשְׁתָּךְ הַעֲלִיזָנָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סְלָח:

תְּפִלָּה עַז תַּחֲעַח: {מיוסד ע"פ תורה רכ"א} רבוננו של עולם זבני

בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וְתֵן לִי לֵב טוֹב
 שְׂאֵזְכָה לְהִרְבוֹת בְּצַדִּיקָה, וּתְזַכְּנִי לְתֵן מַעֲשֵׂי מַמְעוֹתַי וּמְכַל מַה
 שְׁתַּחֲנַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ, וְתִזְמִין לִי עֲנִיִּים הַגּוֹנִים לְזָכוֹת בָּהֶם וְעַל יְדֵי זֶה
 תִּצִּילֵנִי מִשׁוֹנְאֵי וּמְרוֹדְפֵי, כִּי וְרָכָךְ לְבַקֵּשׁ אֶת הַנְּרָדָף, אֲפִלוּ צַדִּיק
 רוֹדֵף אֶת הָרָשָׁע חוּם וְחַמֵּל וְרַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְהִיָּה בְּעֲזָרִי
 וְהוֹשִׁיעֵנִי וְחִזַּק אֶת לְבָבִי, שְׂאֵזְכָה לְתֵן תְּמִיד מַעֲשֵׂי מְכַל מַה
 שְׁתַּחֲנַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתַפְּשֵׁט יָדְךָ הַגְּדוֹלָה עָלַי, וְתִזְמִין לִי
 פְּרִנְסָתִי מֵאֵתְךָ, וְתִסְפִּיק לִי כָּל צָרָכִי וְכָל צָרְכֵי בֵּיתִי בְּהִרְחָבָה
 גְּדוֹלָה קָדָם שְׂאֲצַטְרֵךְ לָהֶם, מִתַּחַת יָדְךָ הִרְחָבָה וְהַמְּלֵאָה, וְקַיִם בָּנוּ
 מִקָּרָא שְׂכָתוֹב: "וְהִרְיָקוֹתַי לָכֶם בְּרָכָה עַד בְּלִי דַי" וְאֵזְכָה לְהִיזוֹת
 שְׂמִיחַ בְּחֻלְקֵי תְּמִיד, וְלְהַסְתַּפֵּק בְּמַה שְׁתַּחֲנַנִּי, וְלֹא אֶהְיֶה נִבְהָל
 לְהוֹן חֵם וְשָׁלוֹם וּבְצֵל כְּנַפְיֶךָ תִּסְתִּירֵנִי, וְתִגֵּן עָלַי בְּצֵל יָדְךָ הַגְּדוֹלָה,
 וְתִכַּסֶּה עָלַי וְתִצִּילֵנִי מִכָּל שׁוֹנְאֵי וְרוֹדְפֵי בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת וְיָקִים
 בָּנוּ מִקָּרָא שְׂכָתוֹב: "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יְדֵי כַּסִּיתֶיךָ לְנִטְעַ
 שָׁמַיִם וְלִיסוּד אֶרֶץ וְלֹאֲמַר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה" וְתִשָּׂא שָׁלוֹם בְּעוֹלָם,
 וְיָקִים מִקָּרָא שְׂכָתוֹב: "אֲמַת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח, וְצִדֵּק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף
 חֶסֶד וְאֲמַת נִפְגְּשׁוּ, צִדֵּק וְשָׁלוֹם נִשְׁקוּ", וְנֶאֱמַר: "בְּצַדִּיקָה תִּכּוֹנְנֵנִי,
 רַחֲמֵי מֵעֶשֶׂק כִּי לֹא תִירָאֵי, וּמִמְחַתָּה, כִּי לֹא תִקְרַב אֵלַיךְ", עֲזָרְנִי
 כִּי עָלֶיךָ נִשְׁעַנְתִּי, "קָרְבָה אֵל נַפְשִׁי גְּאֻלָּה לְמַעַן אוֹיְבֵי פִדְנֵי, יִהְיוּ
 לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגֹאֲלֵי":

תְּפִלָּה עַח תַּחֲעַט: {מיוסד ע"פ תורה רמ"ב} יהי רצון מלפניך ה'
 אֱלֹקֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ, "אֵל אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד

וְאָמַת", שְׁתַּחֲסוּ וְתַחֲמַל עָלַי כְּגִדְל חַנּוּנוֹתַיךָ וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעַנִי
 וְתִזְכְּנִי לְתֵן צְדָקָה הַרְבֵּה לְעַנְיִים הַגּוֹנִים הַרְבֵּה לְשִׁמְךָ לְבַד בְּאֵמַת
 לְאֵמַתוֹ, בְּלִי שׁוּם פְּנִיּוֹת וּבְלִי שׁוּם שְׁקָרִים כָּלֵל וְתִהְיֶה יָדִי פְתוּחָה
 לְפִזּוֹר וּלְתֵן לְאֲבִיוֹנִים הַגּוֹנִים צְדָקָה הַרְבֵּה, כָּל מֵה שְׁיַחֲסֹר לָהֶם,
 בְּשִׂמְחָה רַבָּה וּבְחֵדוּה גְדוֹלָה וּבְלֵב טוֹב וּבְסִבָּר פָּנִים יְפוֹת וְאִזְכָּה
 לְהַרְבּוֹת בְּצְדָקָה תָּמִיד לְשִׁמְךָ לְבַד כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, עַד שְׂאִזְכָּה
 בְּכַח הַצְדָקָה הַקְּדוּשָׁה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כַּח הַצְדָקָה שֶׁל
 הַרְשָׁעִים הַמְתַּנְּגָדִים אֶל הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר אֶתָּה מְכַשִּׁילִם בְּעַנְיִים
 שְׂאִינָם הַגּוֹנִים "וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תְּשִׁיחָה" וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם שׁוּם
 כַּח נֶגֶד עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַחֹפְצִים לְעַבְדֶּךָ בְּאֵמַת וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ
 קְדוּשָׁתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ כַּח וְאֶמֶץ מִהַצְדִּיקִים הַמְתַּתִּימִים
 וְקָנִים שֶׁבְקְדוּשָׁה, וּבְזִכּוֹתָם וְכַחם נִזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל מִלְּךָ
 זְקֵן וּכְסִיל, לְגַרְשׁ אֹתוֹ וְאֶת חֵילוֹתָיו מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל גְּבוּלֵנוּ וְאֶת רוּחַ
 הַטְּמֵאָה תִּבְעַר מִן הָאָרֶץ וְתִבְטֵל מֵעָלֵינוּ כָּל מִינֵי הַתְּרוּחִים רָעִים
 הַרוֹדְפִים אַחֲרֵינוּ בְּכָל עֵת, וּבִיּוֹתֵר אַחֲרֵי הַחֹפְצִים בְּאֵמַת
 לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ, כַּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל מְלֵא רַחֲמִים, וְנִזְכָּה
 לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ אֹר פָּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים, אֹר הַפָּנִים דְּקְדוּשָׁה הַנְּמַשֵּׁךְ
 מֵאֲרִיךְ אַנְפִּין דְּקְדוּשָׁה וְתַעֲזֹרְנוּ לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְגַרְשׁ וּלְבַטֵּל
 מֵאֲתָנוּ כָּל הַתְּרוּחִים רָעִים הַנְּמַשְׁכִּין מֵאֲרִיךְ אַנְפִּין דְּקְלָפָה, וְתִגַּן
 בְּעֵדְנוּ שְׁלֵא תִפְגַּע בָּנוּ שׁוּם אִשָּׁה רָעָה אֲשֶׁר שְׂרָשָׁה נְמַשְׁכַת
 מִשָּׁם, וְלֹא שׁוּם תְּרוּחַ רָע הַנְּמַשֵּׁךְ מִשָּׁם מֵאֲרִיךְ אַנְפִּין דְּקְלָפָה
 אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְהִתְחַבֵּא וּלְבָרַח מִתְּרוּחֵי הָאֵלָה הַנְּמַשְׁכִּין
 מִשָּׁם, כִּי בְּכָל צַד שְׁפוֹנִים, הֵם מְזַדְמָנִים וּבָאִים לְשָׁם: